

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **M. D.**

przeciwko: **D. L.**

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej D. L. na rzecz powódki M. D. kwotę 10.594 zł 52 gr (dziesięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote 52/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.707 zł (trzy tysiące siedemset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C,

G., dnia 07.11 2018 r.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powódka M. D. wystąpiła z żądaniem zasądzenia od pozwanej D. L. kwoty 11.194,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, że dochodzona wierzytelność wynika z zaciągniętych przez pozwaną u powódki na przestrzeni kilku lat kilkunastu pożyczek w łącznej wysokości 11.194,52 zł. Podała też, że wysokość tych pożyczek pozwana potwierdziła w przesłanym powódce w dniu 13 grudnia 2016 r. mailowym zestawieniu. Powódka wskazała nadto, że termin zwrotu pożyczek nie był oznaczony, gdyż strony ustaliły, że pozwana będzie je zwracała regularnie w miarę aktualnych możliwości finansowych. Z dalszych twierdzeń pozwu wynikało, że tytułem zwrotu pożyczek do dnia wniesienia pozwu uregulowała jedynie 450 zł. Stąd też z uwagi na łączną wysokość zobowiązania wobec powódki i brak jakichkolwiek dalszych spłat, reprezentowana przez pełnomocnika powódka pismem z dnia 30 marca 2017 r. wezwała

pozwaną do zapłaty, wyznaczając jej dodatkowy termin na dokonanie zwrotu pożyczek. Pismo to zostało pozwanej doręczone w dniu 7 kwietnia 2017 r. W dniu 21 kwietnia 2017 r., w odpowiedzi na to wezwanie, pozwana poprosiła o odroczenie terminu spłaty i zadeklarowała wolę spłacenia zadłużenia, czego jednak nie uczyniła. Powódka wyjaśniła ponadto, że termin wymagalności o zwrot pożyczek został przez nią określony zgodnie z treścią art. 723 kc, przy czym początek sześciotygodniowego terminu zwrotu pożyczki został przez nią ustalony na datę doręczenia pozwanej pisma z dnia 30 marca 2017 r., które stanowiło wypowiedzenie pożyczki. Termin ten upłynął z dniem 19 maja 2017 r.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2018 r., jeszcze przed doręczeniem pozwanej odpisu pozwu powódka cofnęła pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 150 zł. (k. 66).

W odpowiedzi na pozew powódka złożyła oświadczenie o uznaniu powództwa w części, tj. w zakresie żądania obejmującego kwotę 10.594,52 zł. Równocześnie podniosła zarzut spełnienia świadczenia w wysokości 600 zł i wniosła o oddalenie pozwu w zakresie żądania obejmującego tę kwotę oraz żądanych przez powódkę odsetek, jako nienależnych. Wniosła nadto o rozłożenie spłaty uznanego przez nią zadłużenia w miesięcznych ratach po 100 zł. (k. 75-77).

Na rozprawie w dniu 7 listopada 2018 r. powódka podtrzymała żądanie pozwu w zakresie zasądzenia kwoty 10.594,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz cofnęła pozew w pozostałym zakresie wraz ze zrzeczeniem się w tej części roszczenia. Podtrzymała jednocześnie wniosek o zasądzenie od pozwanej zwrotu całości kosztów procesu oraz o nieuwzględnienie wniosku pozwanej o rozłożenie spłaty zadłużenia w ratach. (protokół rozprawy – k. 103)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka udzieliła pozwanej kilkunastu pożyczek na łączną sumę 11.194,52 zł. Termin zwrotu pożyczek nie został przez strony uzgodniony. Pożyczki te pozwana miała zwracać według swoich możliwości finansowych.

Tytułem zwrotu pożyczek pozwana dokonała na rzecz pozwanej wpłat na łączną kwotę 600 zł.

Pozwana pozostaje dłużniczką pozwanej w zakresie kwoty 10.594,52 zł z tytułu udzielonych jej przez powódkę pożyczek.

okoliczność bezsporna

W piśmie z dnia 30 marca 2017 r., zatytułowanym jako: „Ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty”, powódka skierowała do pozwanej żądanie zwrotu udzielonych pozwanej na przestrzeni kilkunastu lat pożyczek na łączną kwotę 11.194,52 zł. W piśmie tym powódka określiła pozwanej 14-nastodniowy termin zwrotu pożyczek, wnosząc o ich zwrot wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Pismo to zostało doręczone pozwanej w dniu 7 kwietnia 2017 r.

dowód: pismo powódki z dnia 30.03.2017 r. – k. 22-23; odpowiedź pozwanej z dnia 21.04.2017 r. – k. 24-25

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia Sądu dokonane zostały na podstawie złożonych przez strony dokumentów, których treść nie była przez strony kwestionowana. Z uwagi na nieusprawiedliwioną nieobecność obu stron na rozprawie w dniu 7 listopada 2017 r. Sąd pominął dowód z ich przesłuchania. (wezwanie pozwanej – k. 50 wraz z epo k. 93; wezwanie powódki – k. 53 i 54 wraz z epo doręczenia pełnomocnikowi – k. 93).

W przedmiotowej sprawie, jak wyżej wskazano nie był sporny między nimi fakt zawarcia umów pożyczek, ani wysokości zadłużenia z niej wynikającego. Okoliczności tych pozwana nie tylko nie kwestionowała, ale też uznała żądanie pozwu w zakresie kwoty 10.594,52 zł.

Stąd też w pkt. I wyroku w zakresie dochodzonej pozew należności głównej Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 10.594,52 zł, o czym orzekł na podstawie art. 353 §1 kc i 720 kc, który stanowią, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić oraz że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W zakresie roszczenia ubocznego, tj. w zakresie żądanych od wyżej wymienionej kwoty odsetek za opóźnienie Sąd podzielił stanowisko powódki, iż doręczone pozwanej w dniu 7 kwietnia 2017 r. wezwanie do zwrotu pożyczek – wobec uprzedniego braku uregulowania przez strony terminu ich zwrotu - stanowiło ich wypowiedzenie, co skutkowało powstaniem po stronie pozwanej obowiązku ich zwrotu z upływem 6-ciu tygodni od tej daty, tj. z dniem 19 maja 2017 r. Art. 723 kc stanowi bowiem, że jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Podnoszona przez pozwaną okoliczność wiedzy powódki na temat sytuacji finansowej pozwanej, w której znajdowała się ona gdy pożyczki były jej udzielane, a która nie była najlepsza, przez co konieczne było wcześniejsze regulowanie przez pozwaną jej zobowiązań wobec innych wierzycieli, z którymi pozwana nie miała osobistych i przyjacielskich relacji jak z powódką – nie mogła odnieść skutku w postaci uznania, iż pozwana nie popadła w opóźnienie w zwrocie pożyczek udzielonych jej przez powódkę. Pomimo odebrania pisma powódki z dnia 30 marca 2017 r. do dnia 19 maja 2017 r. pozwana nie dokonała bowiem zwrotu całości pożyczek, przez co od dnia 20 maja 2017 r. pozostawała w opóźnieniu. Okoliczność ta stanowiła podstawę do zasądzenia na rzecz powódki od pozwanej odsetek za opóźnienie w zwrocie pożyczek, gdyż jak stanowi art. 481 §1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. §2 art. 481 kc precyzuje natomiast, iż jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych).

W tym miejscu wskazać również należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie dochodzonego pozew roszczenia na raty, mając na względzie, iż zgodnie z przewidującym taką możliwość art. 320 kpc sytuacja taka powinna mieć miejsce jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W ocenie Sądu sytuacji takiej pozwana nie wykazała, mimo iż to ją obciążał ciężar dowodu w tym zakresie, szczególnie że omawianemu wnioskowi pozwanej stanowczo oponował obecny na rozprawie pełnomocnik powódki. Tymczasem, jak to już wskazano na wstępie pozwana, w nieusprawiedliwiony sposób nie stawiała się na rozprawie w dniu 7 listopada 2018 r., czym uniemożliwiła przeprowadzenie w sprawie dowodu z jej przesłuchania, który to dowód – zgodnie z treścią odpowiedzi na pozew – został przecież przez nią zawnioskowany w celu wykazania okoliczności zastosowania normy art. 320 kpc. Stąd też podnoszone przez pozwaną w treści odpowiedzi na pozew okoliczności, uzasadniające jej zdaniem orzeczenie o obowiązku spełnienia przez nią zasądzonych przez Sąd świadczenia w ratach wynoszących 100 zł miesięcznie - Sąd uznał za gołosłowne. Jednocześnie, nie uwzględniając wniosku pozwanej Sąd miał też na uwadze, że wnioskowana przez pozwaną wysokość miesięcznych spłat odpowiadała prawie 9-cioletniemu okresowi spłaty zadłużenia, co samo w sobie – z uwagi na nieuzasadnione pokrzywdzenie tą sytuacją powódki, jako wierzyciela - nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z uwagi na skuteczne cofnięcie pozwu przez powódkę w pozostałym zakresie, w tej części postępowanie został umorzony, o czym orzeczono na podstawie art. 355 § 1 kpc w związku z art. 203 §1 i 3 kpc. Art. 203 §1 kpc stanowi bowiem, iż pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Art. 355 kpc stanowi zaś, że Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W punkcie III wyroku, zgodnie z regulacją art. 100 kpc obowiązek zwrotu kosztów procesu Sąd w całości wyłożył na pozwaną, mając na uwadze, iż powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania (kwota 600 zł stanowiła 5,35% pierwotnego żądania).

W konsekwencji pozwana, jako strona spór przegrywająca, została obciążona obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki całości poniesionych przez nią kosztów procesu, na które składał się zwrot opłaty od pozwu (300 zł), kosztów wynagrodzenia reprezentującego powódkę pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz wydatku poniesionego w związku z uiszczeniem opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego (17 zł). Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono zgodnie z brzmieniem §2 pkt. 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804).

W ocenie Sądu brak było podstaw do odstąpienia od obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, albowiem nie zachodził w sprawie szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 102 kpc.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej;
3. przedłożyć z wpływem lub za 28 dni

G., dnia 28.11.2018 r.